

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 5 februarie – 11 februarie 2017

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

11 FEBRUARIE—ZIUA MONDIALĂ A BOLNAVULUI

Ziua Mondială a Bolnavului a fost instituită de Papa Ioan Paul al II-lea, la 13 mai 1992, în cadrul celei de-a 75-a aniversări a revelațiilor de la Fatima și a 11 ani de la tentativa de asasinare a lui în Piața Sf. Petru din Roma. Ziua Bolnavului a fost fixată pentru 11 februarie pentru că în acea zi a anului 1984 a fost proclamată prima Scrisoare Apostolică "Salvifici doloris" din istoria Bisericii, dedicată valorii suferinței umane. Principalele manifestări ale primei aniversări a Zilei Mondiale a Bolnavului au avut loc în 1993 la Lourdes (Franța) cu participarea lui Ioan Paul al II-lea.

În Scrisoarea Apostolică "Salvifici doloris", papa s-a referit la învățăturile evangheliei despre suferință. "Vă rugăm pe toți cei care suferiți să ne sprijiniți. Pe Voi, care sunteți slabi, Vă rugăm să deveniți izvorul puterii pentru Biserică și umanitate. În lupta îngrozitoare dintre forțele binelui și răului, dusă pe scena care este lumea contemporană, suferința Voastră întru unirea cu Crucea lui Hristos să fie mai presus" - se spunea în apelul papei către bolnavii din întreaga lume.

Papa a făcut un apel și către autoritățile de toate rangurile, îndemnându-le să considere atenția și interesul Bisericii pentru lumea suferinței o ocazie pentru "dialog, întâlnire și colaborare în vederea construirii unei societăți care, prin grija față de bolnavi, să facă progrese pe calea dreptății, libertății, dragostei și păcii". Ioan Paul al II-lea a subliniat faptul că "lumea nu va cunoaște pacea fără dreptate; fără pace, suferința se va răspândi neîncetat".

Nu totul e pierdut cand te prabusesti.

ISUS A FOST CEL MAI PUTERNIC OM DIN LUME

CÂND ERA SUB CRUCE !

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Buza Maria , Pogăceanu Teodor Ion, Lascău Florian, Pop Leonida, Silaghi Vladimir** în numele comunității Parohiei Greco Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

CALEA CĂTRE INIMA LUI DUMNEZEU

De la începutul misiunii publice a Mântuitorului, după momentul Botezului în Iordan, evangheliile duminicilor ne prezintă una după alta, întâlnirea lui Isus cu persoane aparținând unor categorii aflate la marginea societății: leproși, vameși, păgâni. Fiecare dintre acestea sunt excluse din motive diferite: leproșii din cauza bolii, care în concepția vremii, de cele mai multe ori era considerată o consecință a păcatelor; vameșii din cauza meseriei lor și a derapajelor inerente; păgânii datorită apartenenței la un alt neam decât cel ales. În mod paradoxal însă, tocmai aceste categorii găsesc spațiu în inima lui Dumnezeu, învrednicindu-se de vindecare și de mântuire. Evanghelia, Vestea Bună a prezenței lui Dumnezeu în viața noastră, ne dă astfel curaj și speranță, spunându-ne prin toate aceste exemple că oriunde și ori în ce situație ne-am găsi, nimic nu ne poate separa de iubirea lui Dumnezeu atunci când căutarea noastră este una sinceră, fiind gata să lepădăm trecutul pentru un prezent al Cerului tot timpul nou.

Evanghelia de astăzi merge în același sens. Avem doi oameni: unul strâmb prin ceea ce face, dar îndreptat prin faptul că-și recunoaște situația și de aceea se încredințează doar îndurării lui Dumnezeu. Celălalt, un fariseu, aparent drept prin ceea ce face, dar strâmb prin poziția pe care o adoptă în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, încrezător doar în meritele sale. Aici stă de fapt marea problemă: tot ceea ce facem ca și credincioși trebuie să aiba o legătură cu iubirea de Dumnezeu și de aproapele. Trebuie să se nască din iubire și să facă să crească iubirea în inima noastră. În caz contrar, toate faptele noastre bune, postul, rugăciunea, sacrificiile sunt egale cu zero. Atenție: nu sunt doar puțin mai importante, adică nu luăm nota 6 în loc de 10, ci sunt egale cu zero, picăm examenul! Cel puțin asta ne spune sfântul Pavel în capitolul 13 al scrisorii întâi către Corinteni: *“De aș grăi în limbile oamenilor și ale îngerilor, iar dragoste nu am, făcutu-m-am aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de aș avea darul proorociei și tainele toate le-aș cunoaște și orice știință, și de aș avea atâta credință încât să mut și munții, iar dragoste nu am, nimic nu sunt. Și de aș împărți toată averea mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește”*.

Preotul și levitul din parabola samarineanului milostiv, încearcă și ei să împlinească Legea, dar trec pe lângă cel gata să moară la marginea drumului fără să facă nimic, pierzând astfel tot spiritul Legii. Samarineanul în schimb, fiind în afara Legii, se lasă pătruns de dragostea față de aproapele, devenind astfel împlinitor al Legii. La fel e și în parabola de astăzi, la fel e și în viața noastră. Postul e bun, rugăciunea e bună, faptele îndurării creștine trebuie împlinite, însă nu pentru a ne construi din ele un pedestal de pe care să ne proclamăm măreția și un loc înalt care să ne separe de ceilalți, ci pentru ca împreună cu toți semenii noștri să ne descoperim tot mai des frați, tot mai mult fii.